

Drodzy Współbracia

Okres wielkanocny to tradycyjny czas kapituł zakonnych. W mijającym tygodniu Karmelici Bosi wybrali swojego nowego generała, którym został o. Saverio Cannistra. Wśród jego najbliższych współpracowników (definitorów) znalazł się dotychczasowy prowincjał krakowskiej prowincji o. Albert Wach. Swoje kapituły sprawowali też franciszkanie z Wrocławia i Poznania oraz saletyni (informacje o tym na www.zyciezakonne.pl i na własnych stronach). Wszystkim nowo wybranym życzymy asystencji Ducha Świętego w podejmowanej posłudze.

Mieliśmy też swoisty tydzień książki katolickiej, bo w Warszawie zakończyły się Targi Wydawców Katolickich, na których duże sukcesy święciły wydawnictwa zakonne, zaś na rynku księgarskim pojawiły się pozycje, napisane przez naszych współbraci, wzbudzające żywe zainteresowanie.

Franciszkanie świętujący 800 lecie zakonu otrzymali po Kapitule namiotów w Asyżu sporą porcję materiału do przemyśleń. Prezentujemy w tym tygodniu fragment asyjskiej wypowiedzi o. Raniero Cantalamessa OFMConv, kaznodziei domu papieskiego, który wskazuje na nowe obszary i sposoby obecności zakonników we współczesnym świecie. Przypominam, że czekamy na nowe materiały i propozycje współpracy zarówno w prowadzeniu strony internetowej, jak i naszego Biuletynu. Piszcie na adres: redakcja@zyciezakonne.pl

Niech Zmartwychwstały Pan darzy nas pokojem i radością!

K. Malinowski OFMConv
Sekr.gen. Konferencji

Wiadomość tygodnia

WYDAWNICTWA ZAKONNE NAGRODZONE FENIKSAMI

Ponad 90 wystawców zaprezentowało swoją ofertę podczas XV Targów Wydawców Katolickich, które w dniach 17-19 kwietnia odbyły się na warszawskich Stegnach. Wśród laureatów nagrody Stowarzyszenia Wydawców Katolickich FENIKS 2009 większość stanowią wydawnictwa zakonne i zakonnicy.

Laureatem nagrody głównej został o. **Leon Knabit OSB**, którego wyróżniono za „harmonijne ułożenie działalności zakonnej z aktywnością medialną, służącą wszystkim, a zwłaszcza tym, którzy nieufnie odnoszą się do Kościoła i wiary; za twórczość literacką, docierającą z trudnym religijnym przesłaniem do wielkich rzesz odbiorców; za wykorzystywanie środków społecznego przekazu w ewangelizacji; wreszcie za styl i osobowość, pełną łagodności oraz wyrozumiałości, spiętą katolicką stanowczością, jak też i ujmującą bezpośredniością”.

Nagrodę specjalną Feniks 2009 otrzymała Agencja Wydawnicza A linea „za wybitne dokonanie w dziedzinie edytorstwa za pracę »Ojciec nasz – nasz. Przekłady, parafrazy i inne literackie opracowania Modlitwy Pańskiej« w opracowaniu Jana A. Choroszego.

Z kolei Diamentowy Feniks przypadł **ks. Markowi Otolskiemu MIC** „w dowód wielkiej wdzięczności za trud stworzenia targów książki religijnej [...] i za rozwijanie ich nierzadko na przekór ludziom i okolicznościom.

Pozostałe Feniksy:

W kategorii „seria wydawnicza”: - Instytut Myśli Józefa Tischnera za serię: „Drogi myślenia”.

W kategorii „literackiej” : - **Wydawnictwo W Drodze** za tom „Listy do Lwa” autorstwa o. Michała Ziolo OCSO.

W kategorii „nauki kościelne”: - **Wydawnictwo Księży Pallotynów „Apostolicum”** za pracę „Biblia i jej kultura” autorstwa Michela Quesnela i Philippe’a Grusona.

W kategorii „edytorskiej”: - Wydawnictwo Arkady za publikację „Ikony w Polsce. Od średniowiecza do współczesności” autorstwa ks. prof. Michała Janochy w opracowaniu graficznym prof. Macieja Buszewicza.

W kategorii „książka dla młodzieży”: - **Wydawnictwo WAM** za książkę „Podróż w świat filozofii” autorstwa Jerzego Pilikowskiego.

W kategorii „autor zagraniczny”: - **Wydawnictwo WAM** za książki: „Jeden świat”, „Nauka i Opatrzność”, „Nauka i stworzenie” autorstwa Johna C. Polkinghorne’a.

W kategorii „publicystyka”: - Świat Książki za publikację „Tischner – życie w opowieściach” autorstwa Witolda Beresia i Artura Więcka „Barona”.

Kapituła nagrody przyznała także kilkanaście wyróżnień, wśród których znalazła się również grupa wydawnictw zakonnych.

Wiadomości krajowe

Generał Salezjanów w Polsce Od 18 do 20 kwietnia b.r., Warszawa gościła ks. Generała Pascuala Cháveza Villanueva. Przełożony zaprosił Księża inspektorów, razem w wikariuszami z czterech polskich inspektorii i Okręgu Wschodniego. W spotkaniu tym uczestniczył również Wikariusz Generalny ks. Adriano Bregolin oraz Radca Regionalny ks. Štefan Turanský. Pytając o cel tej wizyty, uczestniczący w spotkaniu ks. inspektor Marek Chrzan powiedział: „To swego rodzaju echo pokapitulnej refleksji”

Ks. Generał chciał usłyszeć, jak wnioski ostatniej kapituły zmieniają charyzmatyczną obecność salezjanów w Polsce, jak odbieramy komunikację i współpracę z Nim samym i Radą Generalną, oraz jak widzimy naszą rolę w regionie, zwłaszcza wobec Projektu Europa. Ks. Generał podkreślił szczególną rolę polskich salezjanów przechowujących charyzmat w naszym kraju w trudnych momentach historii – czas wojny i reżim komunistyczny - dodając że dziś stoimy przed kolejnym historycznym wyzwaniem aby z taką samą gorliwością, lecz w nowej formie służyć Kościołowi i Zgromadzeniu w Europie. Na zakończenie dodał: „Myśleć o projekcie Europa i nie myśleć o Polakach - to jest nie możliwe” By dostrzec naszą odpowiedzialność za rozwój i kontynuację dzieła ks. Bosko nie tylko w naszej Ojczyźnie, ale również na całym Starym Kontynencie. Jedno ze spotkań ks. Generał poświęcił na wspólną refleksję nad zmieniającą się sytuacją polskiego społeczeństwa i Kościoła a szczególnie świata młodych i rozumienia życia konsekrowanego.

Odpowiedzią na ten obraz był słowa skierowane podczas homilii: „Nasza siła w przekonującym mówieniu do młodych pochodzi z naszego świadectwa, które pozwala nam Go widzieć. Widzieliśmy Pana... W dniu w którym nie będziemy zdolni opowiedzieć gdzie, kiedy i jak Go spotkaliśmy, nasze przepowiadanie nie będzie wiarygodne”. Uczestnikom spotkania zostały osobiste i głębokie refleksje ks. Generała mówiące o roli dyrektora jako ojca wspólnoty, o charyzmatycznym, braterskim i duszpasterskim wymiarze naszych wspólnot i trwaniu w codziennej miłości do ks. Bosko.

ks. Dariusz Bartocha sdb
Rzecznik Prasowy Inspektorii Krakowskiej Salezjanów

Szczecin: rozpoczął się Tydzień Społeczny Społecznej i historycznej roli ruchu "Solidarność" poświęcony jest rozpoczęty 20 kwietnia w szczecińskim klasztorze oo. dominikanów Tydzień Społeczny - cykl spotkań i debat zainaugurowany 20 kwietnia spotkaniem z byłym prezydentem Lechem Wałęsą.

Tegoroczne spotkania w ramach Tygodnia Społecznego poświęcone są roli "Solidarności". Przez trzy dni trwać będą dyskusje na temat historii, źródeł i znaczenia społecznego tego ruchu. Pierwszy dzień poświęcony był historii Solidarności. Oprócz Lecha Wałęsy gośćmi spotkania byli Longin Komołowski, Bogdan Lis, Władysław Frasyński i bp Alojzy Orszulik. Jakie były korzenie Solidarności, czy jest to idea, którą trzeba zamknąć w lamusie, czy potrafimy zrozumieć dlaczego ten ruch odniósł zwycięstwo, dlaczego ten sukces bywa kontestowany a autorzy krytykowani? – pytał o. Mirosław Ostrowski, Prezes Fundacji Veritas, która organizuje Tydzień Społeczny. (...)

Wtorek był kolejnym dniem debaty w ramach Tygodnia Społecznego. Andrzej Milczanowski, Kazimierz Wóycicki, Rafał Ziemkiewicz i Mieczysław Jurek dyskutowali o współczesnym znaczeniu Solidarności. Ostatniego dnia o przyszłości "Solidarności" mówić będą o. Maciej Zięba, Bogdan Zdrojewski, Janusz Śniadek i Piotr Krzystek. O. Mirosław Ostrowski zapewniał, że podczas tegorocznego Tygodnia uczestnicy odwoływać się będą do najlepszych tradycji patriotycznych, doświadczeń polskiego ruchu społecznego i zastanowią się nad wyzwaniem idei solidarności.

Debata Tygodnia Społecznego odbywają się w Szczecinie od kilkadziesiąt lat. W okresie stanu wojennego były wyjątkową okazją do wolnościowej wymiany myśli. Wydarzenie potrwa do środy 22 kwietnia. (KAI) . za: www.dominikanie.pl

O. Filemon Janka OFM - nowym prowincjałem Braci Mniejszych z Poznania. Dnia 24 kwietnia 2009r., na kapitule we wronieckim klasztorze, o. dr Filemon Janka, został wybrany, aby pełnić posługę prowincjała w poznańskiej prowincji Braci Mniejszych.

Dotychczas o. Filemon piastował urząd definitora (głos doradczy dla prowincjała) oraz funkcję rektora w naszym Wyższym Seminarium Duchownym we Wronkach. Zastępcą

prowincjała, czyli wikariuszem prowincji, został o. dr Borys Soiński, który tak samo jak o. Prowincjał Filemon, był definitorem w poprzednim zarządzie. Za: www.franciszkanie.net.

Licheń: szczególny zjazd 20 kwietnia 2009 roku zakończyło się XV Spotkanie Rodziców Braci i Księża Marianów. Oprócz szanownych Rodziców Marianie gościli też rodzeństwo i krewnych - w sumie 150 osób. Coroczny Zjazd Rodziców Marianie organizują jako duszpasterze powołań już od 15 lat, był więc to tym samym mały jubileusz. Z tej okazji każdy uczestnik otrzymał okolicznościowy znaczek. Każdego roku do Lichenia zapraszani są wszyscy "mariańscy rodzice" z całej Polski. Wielu z nich korzysta z tej okazji, część z nich nie jest w stanie dotrzeć do sanktuarium ze względu na podeszły wiek i choroby. Marianie pamiętają także o tych, którzy przeszli już do domu Ojca w Niebie.

W programie każdego dnia był czas na wspólną Eucharystię, także apel maryjny z procesją. Była okazja, by odnowić dawne kontakty, zobaczyć liceńskie sanktuarium, wjechać na wieżę, ale także wspólnie bawić się pod kierunkiem pana Bartka - wodzireja, który poruszył nawet tych z bolącymi nogami. Za: www.mlodzi.marianie.pl

Kazania o Bł. Księdzu Bronisławie Markiewiczu Centrum Myśli Michalickiej i Wydawnictwo Michalineum oddają do rąk Czytelników 29 kazań o błogosławionym

Bronisławie Markiewiczu, kapłanie (1842-1912), Założycielu Zgromadzeń Św. Michała Archanioła, wychowawcy opuszczonej młodzieży, wielkim duszpasterzu na polu trzeźwościowym. Błogosławiony ks. Markiewicz był wielkim patriotą. Nie poddał się zniewoleniu w okresie zaborów, lecz ufając Bogu, podjął trud wychowywania dzieci i młodzieży, pracy od podstaw, szerzenia trzeźwości, a przede wszystkim troski o ubogich. Jego dzieło kontynuują założone przez niego Zgromadzenia: Księży Michalitów i Sióstr Michalitek. Tematy do kazań zostały zaczerpnięte z Litanii do Błogosławionego Księdza Markiewicza. Kazania – ułożone przez kapłanów ze Zgromadzenia Św. Michała Archanioła – w niezwykle trafny i prosty sposób przybliżają osobę, duchowość i zasługi tego wybitnego Polaka do naszej Ojczyzny na polu wychowawczym i społecznym oraz trzeźwościowym i patriotycznym. Za: www.michalici.pl

Książka dla małżonków szukających Boga Czym jest sakrament małżeństwa, jak żyć nim na co dzień, jak budować dobre relacje, co nauka katolicka mówi o współżyciu małżeńskim - te i wiele innych tematów ważnych dla małżonków i wszystkich przygotowujących się do zawarcia małżeństwa porusza w swojej książce pt. "Seks jakiego nie znacie. Dla małżonków szukających Boga" o. Ksawery Knotz OFMCap., wieloletni duszpasterz małżeństw i rekolekcjonista. Publikację wydaną przez Edycję św. Pawła można już znaleźć w księgarniach - pisze Maria Popielewicz w Naszym Dzienniku. Książka o. Knotza ma być pomocą dla

małżeństw katolickich w odpowiedzi na wiele trudnych pytań - o których w Kościele mówi się mało i trudnym językiem - dotyczących relacji małżonków na wielu płaszczyznach.

Ojciec Ksawery Knotz podczas wczorajszej prezentacji książki podkreślił, że dzisiaj dla wielu osób sakrament małżeństwa ograniczony jest do celebracji w kościele. - Sakrament małżeństwa nie realizuje się tylko w kościele, on się realizuje w codziennym życiu małżonków, którzy troszczą się o siebie, budują więź na różne sposoby, rozmawiają ze sobą, sprzątajĄ mieszkanie, gotują obiad i tak samo, kiedy współżycją - przypomniał. Bóg na mocy sakramentu wchodzi w tę więź, tę relację, którą ludzie stworzyli już przed ślubem, a w momencie zawarcia sakramentu w tę relację zapraszają Chrystusa. Jak podkreślił o. Knotz, więź małżeństwa jest kruchą rzeczywistością, dlatego trzeba się o nią na wszelkie sposoby troszczyć. Książka ojca Knotza jest materiałem do refleksji w formie pytań i odpowiedzi. Jak wyjaśnił autor, w publikacji starał się prostym i zrozumiałym językiem odpowiedzieć na wszystkie pytania, z jakimi na co dzień spotyka się w swojej pracy duszpasterskiej, i wyjaśnić nauczanie Kościoła w tych kwestiach.

Warto zwrócić uwagę, że publikacja ma imprimatur Kościoła. Dzięki temu to pozwolenie na druk książki wydane przez biskupa daje pewność każdemu czytającemu, że wszystkie treści zawarte w książce są zgodne z nauczaniem Kościoła. Nasz Dziennik/KAI Za: www.kapucyni.pl

Wiadomości zagraniczne

Nowy Przełożony Generalny Karmelitów Bosych Kapituła Zakonu Karmelitów Bosych, obradująca w Fatimie, dokonała w dniu 20 kwietnia 2009 r. wyboru nowego Przełożonego Generalnego Zakonu. Został nim o. Saverio Cannistra, pełniący dotychczas funkcję Prowincjała Prowincji Toskańskiej.

O. Saverio Cannistra urodził się w Catanzaro (Kalabria) w 1958 r. Studiował filologię romańską w Pizie, pracował w wydawnictwie Einaudi. Do nowicjatu wstąpił w 1985 r., profesję uroczystą złożył w 1990 r., święcenia kapłańskie przyjął w 1992 r. W 1998 r. obronił doktorat z teologii dogmatycznej na Papieskim Uniwersytecie Gregorianum. Przez wiele lat był formatorem studentów w swojej Prowincji. Za: www.ocdkrakow.futuro.biz.pl

Informujemy ponadto, że dotychczasowy prowincjał krakowskiej prowincji Karmelitów Bosych o. Albert Wach został w dniu 24 kwietnia wybrany do grona definitoryjnych generalnych Zakonu Karmelitów Bosych. Niech Pan błogosławi w nowej posłudze. Redakcja

Chiny: Świętowali franciszkański jubileusz Katolicy z trzech chińskich prowincji zbrali się wspólnie w diecezji Feng Xiang (prowincja Shaan Xi), aby świętować jubileusz 800-lecia powstania zakonu franciszkańskiego. Wiadomość tę 21 kwietnia br. podał brytyjski internetowy serwis informacyjny Religious Intelligence.

Przedstawiciele męskich i żeńskich zgromadzeń franciszkańskich oraz katolicy świeccy z trzech chińskich

prowincji - He Bei, Shan Xi i Shaan - uczestniczyli w jubileuszowej mszy św., której przewodniczył biskup Luca Li Jing Feng, 87. w historii biskup diecezji Feng Xiang. Liturgię koncelebrowało 38 kapłanów. Biskup zachęcał zebranych do ofiarnego dzieła odbudowy Kościoła i społeczeństwa, które jest obecnie niszczone przez wojujący sekularyzm, konsumpcjonizm i liberalizm. Apelował również o odwagę w głoszeniu Ewangelii i w byciu świadkiem Chrystusa. W uroczystościach uczestniczyli franciszkanie, kapucyni, bracia mniejsi. Obecne były siostry Niepokalanki Serca Maryi z diecezji Lao He Kou, elżbietanki z diecezji Chang Zhi, franciszkanki Matki Bożej, sercanki i franciszkanki św. Teresy od Dzieciątka Jezus z diecezji Feng Xiang. Uroczystości zgromadziły ponad 100 członków Franciszkańskiego Zakonu Świeckich i blisko 70 sióstr franciszkanek. Trzy siostry Niepokalanego Serca Maryi złożyły wieczyste śluby zakonne, a trzech bracia mniejsi złożyli śluby czasowe. Za: www.franciszkanie.pl

300 lat kamilianów w Peru Peregrynacją serca św. Kamila de Lellis założony przez niego Zakon Kleryków Regularnych Posługujących Chorem upamiętnia 300-lecie swej obecności w Peru. Rozpoczęła się ona 18 kwietnia i potrwa do 20 lipca. Kamilianie przybyli do Peru w 1709 r. Pierwsze miejsce ich pobytu w tym kraju to Barrios Altos koło Limy, gdzie wzniesli kaplicę Matki Bożej Patronki Dobrej Śmierci. Posługując ubogim chorem w szpitalach, zyskali uznanie mieszkańców Limy i rezydującego w tym mieście wicekróla Peru, który w czasach kolonialnych reprezentował tam króla Hiszpanii. Na początku XIX w. peruwiańscy kamilianie założyli m.in. seminarium pod wezwaniem św. Kamila. W ostatnich

latach utworzyli kilka szpitali i ośrodków opieki nad chorymi w różnych częściach kraju.

Kamil de Lellis był żołnierzem i prowadził początkowo hulawczy tryb życia, a oddając się hazardowi stracił cały majątek. Po nawróceniu w 25. roku życia opiekował się chorymi i w 1582 r. założył w Rzymie Zakon Kleryków Regularnych Posługujących Chorym. Większość jego członków przyjmuje święcenia kapłańskie. Poza ubóstwem, czystością i posłuszeństwem ślubując dodatkowo służbę chorym nawet z narażeniem życia. Św. Kamil zmarł w 1614 r. Jego serce, odbywające obecnie peregrynację w Peru, zostało zaraz po śmierci wyjęte z ciała i jest przechowywane w Rzymie w szklanym relikwiarzu. W Polsce kamilianie obecni są od 1904 r.

Za: [Biuletyn Radia watykańskiego](#)

Błogosławieństwo nowego domu michalitów w Papui Nowej Gwinei. W święto Miłosierdzia Bożego, 19 kwietnia br. o godz. 17.00 po dwóch latach planowania i wysiłków budowniczych nowy dom michalitów w Rebiamul, Mount Hagen (Papua Nowa Gwinea) został oficjalnie otwarty i pobłogosławiony przez arcybiskupa Douglasa Younga. Święta Teresa od Dzieciątka Jezus, patronka misjonarzy, została wybrana na patronkę nowego domu.

W uroczystości uczestniczyło ponad 40 osób. Pierwsza część spotkania odbyła się na zewnątrz, niejako pod nowym budynkiem, w miejscu gdzie w przyszłości planowana jest kaplica i sala spotkań. Obok wymienionego abpa Douglasa Younga, gośćmi w czasie uroczystości byli: emerytowany abp Michael Meier, ks. Janusz Bieniek CSMA, przełożony delegatury na Pacyfiku, przedstawiciele i dobroczyńcy z misyjnego stowarzyszenie Świętego Michała w Australii: Nadia Caravello, Janette Merrotsy i Jason Hodges, misjonarze pracujący w sąsiedztwie michalitów oraz siostry i bracia z różnych zgromadzeń zakonnych.

Ks. Bogdan Świerczewski CSMA, przełożony wspólnoty michalitów w Papui Nowej Gwinei, powitał na początku zgromadzonych gości, po czym ks. Paweł Kopczyński CSMA poprowadził wieczorną modlitwę brewiarzową Nieszporów. Abp Douglas Young wygłosił homilię, w której mówił bardzo ciepło o księżach i braciach michalitach, o ich wartościowym wkładzie w głoszenie Dobrej Nowiny w Papui Nowej Gwinei. Podczas modlitwy wiernych polecano Bogu dobroczyńców i tych wszystkich, którzy swoją pomocą przyczynili się do powstania nowego domu michalitów i którzy nieustannie wspierają ich misję w PNG. .

Za: www.michalici.pl

Wypowiedź tygodnia

Konferencja kaznodziei domu papieskiego o. Raniero Cantalamessa OFMCap w Asyżu

Poniżej zamieszczamy tłumaczenie jednego z fragmentów bardzo istotnego wystąpienia kaznodziei domu papieskiego o. Raniero Cantalamessa OFMCap podczas tzw. Kapituły Namiotów w Asyżu, która zgromadziła ok 2 tys franciszkanów różnych odgałęzień z całego świata. Całość konferencji o. Cantalamessa można znaleźć na stronie internetowej www.kapucyni.pl a ta także na stronie internetowej Konferencji www.zyciezakonne.pl

7. Nasze miejsce w Kościele Chciałbym teraz przyjrzeć się temu, jaką pozycję przyjął Franciszek w stosunku do Kościoła swoich czasów, oraz jakie miejsce, za jego przykładem, powinniśmy zająć my, dzisiejsi franciszkanie. Jak wiadomo, posiadamy dwie przeciwstawne wizje dotyczące relacji św. Franciszka z Kościołem hierarchicznym: tę proponowaną przez oficjalną historiografię zakonu – Franciszka jako „vir catholicus et totus apostolicus“, oraz drugą reprezentowaną przez ówczesnych Spirytuałów, a przejętą przez Sabatiera, mówiącą o mniej lub bardziej ukrytym konflikcie i instrumentalizacji Franciszka ze strony hierarchii kościelnej. Tę ostatnią, z powodu oczywistej spektakularności, przyjęły przeważnie filmy o św. Franciszku. Wszyscy przypominają sobie zdanie, które jeden z kardynałów wypowiada, spoglądając porozumiewawczo na sąsiada, w filmie Zefirellego „Brat słońce, siostra księżyc“, po tym jak Innocenty III przyjął Franciszka: „Nareszcie mamy człowieka, który będzie mówił do ubogich i przyprowadzi ich znowu do nas“. Również telewizyjna redukcja sprzed dwóch lat, o Franciszku i Klarze, skądinąd nie pozbawiona wartości, ulega temu stereotypowi.

Historia rzadko rozgrywa się w czarno-białych kolorach; częściej przeważają różne odcienie szarości. Ludzkie intencje, także przywódców Kościoła, nie zawsze są jednoznaczne i czysto duchowe, zwłaszcza w takich czasach jak tamte Innocentego III, kiedy to papież był najbardziej widoczną siłą polityczną w zachodnim świecie. Lecz dlaczego mamy uważać, że papież i kardynałowie myśleli jedynie o odzyskaniu mas dla siebie, a nie także dla Jezusa Chrystusa i Ewangelii? „Nieprzychylną“ interpretacji zachowania się hierarchii możemy, na podstawie poważnych racji także historycznych, przeciwstawić interpretację „przychylną“. Kościół hierarchiczny zdaje sobie sprawę, że z powodu roli jaką odgrywa w świecie, nie może bezpośrednio dotrzeć do mas burzącego się ludu i widzi we Franciszku i Dominiku narzędzia potrzebne w tej nie cierpiącej zwłoki sprawie Kościoła w obliczu agresywności ruchów heretyckich.

Potwierdzenie tej pastoralnej, a nie politycznej, intencji w zachowaniu Innocentego III, znajdujemy w początkach nabożeństwa Franciszka dla TAW. U proroka Ezechiela czytamy: „Potem donośnie, tak że ja słyszałem, wołał On: «Zbliżcie się, strażę miasta, każdy z niszczycielską bronią w ręku!» I oto przybyło sześciu mężów drogą od górnej bramy, położonej po stronie północnej, każdy z własną niszczycielską bronią w ręku. Wśród nich znajdował się pewien mąż, odziany w Inianą szatę, z kałamarzem pisarskim u boku. Weszli i zatrzymali się przed ołtarzem z brązu. A chwała Boga izraelskiego uniosła się nad cherubów, na których się znajdowała, do progu świątyni. Następnie zawołał mąż odzianego w szatę Inianą, który miał kałamarz u boku, Pan rzekł do niego: «Przejdź przez środek Jerozolimy i nakreśl ten znak TAW na czołach mężów, którzy wzdychają i biadają nad wszystkimi obrzydliwościami w niej popełnianymi» (Ez 9, 1-4).

W przemówieniu na rozpoczęcie soboru Laterańskiego IV, w roku 1216, stary papież Innocenty III na nowo podjął ten symbol. Mówił, że on sam chciałby być tym człowiekiem „odzianym w Inianą szatę, który miał kałamarz u boku“ i osobiście przemierzyć cały Kościół, aby oznaczyć literą TAW czoła tych, którzy decydowali się wstąpić na drogę

prawdziwego nawrocenia. Oczywiście nie mógł tego uczynić osobiście i to nie tylko dlatego, że był w podeszłym wieku. Wmieszany w tłum, jak się przypuszcza, przysłuchiwał mu się także Franciszek z Asyżu; w każdym bądź razie jest rzeczą pewną, że echo papieskiego przemówienia dotarło aż do niego, a on przyjął ten apel i uczynił go swoim. Od tego dnia, jeszcze intensywniej niż dotąd, zaczął głosić pokutę i nawrócenie, znacząc literą TAW czoła zbliżających się do niego osób. TAW stało się jego pieczęcią. Tą literą podpisywał swoje listy, malował je na celkach braci. Św. Bonawentura mógł potem po jego śmierci powiedzieć: „... jego misja wzywania do płaczu i do żałoby... oraz do nakreślania znaku TAW na czołach mężów, którzy wzdychają i biadają”. To dlatego Franciszek nazywany był czasami „aniołem szóstej pieczęci”: aniołem, który sam przynosi pieczęć Boga żywego i wyciska ją na czołach wybranych (por. Ap 7, 2n).

Franciszek podjął się zadania, którego nie mógł spełnić Kościół hierarchiczny, nawet przez swoje duchowieństwo diecezjalne. Nie zrobił tego ani w duchu polemicznym ani apologetycznym. Nie polemizował ani z Kościołem instytucjonalnym, ani z nieprzyjaciółmi Kościoła instytucjonalnego, ani z nikim innym. W tej kwestii jego styl zupełnie różni się nawet od stylu współczesnego mu św. Dominika. Stawiamy sobie pytanie: co nam to wszystko mówi? Z różnych niż wtedy powodów (choć nie do końca!), także dzisiaj masy oddaliły się od Kościoła instytucjonalnego. Powstała przepaść. Wielu ludzi nie jest już w stanie dotrzeć do Jezusa poprzez Kościół; trzeba im pomóc dotrzeć do Kościoła poprzez Jezusa, wychodząc od Niego i od Ewangelii. Nie przyjmuje się Jezusa z miłości do Kościoła, ale można przyjąć Kościół z miłości do Chrystusa.

Oto zadanie właściwe franciszkanom. Znajdujemy się w jedynej w swoim rodzaju pozycji, aby tego dokonać. Predysponuje nas do tej roli dziedzictwo naszego ojca Franciszka, niezmierna spuścizna wiarygodności, jaką zdobył u całej ludzkości. Jego intuicja powszechnego braterstwa, które rozciąga się na wszystkie stworzenia, łącznie z wyborem małości (minoritas) czynią z niego i jego naśladowców braci dla wszystkich, nieprzyjaciół dla nikogo, towarzyszy ostatnich z ostatnich. Wybór Asyżu przez papieża Jana Pawła II jako miejsca spotkania religii świata, a także inne niezliczone tego typu inicjatywy, są znakiem tegoż powołania synów św. Franciszka.

Warunkiem, aby wypełnić to zadanie stania się mostem pomiędzy Kościołem i światem, jest posiadanie, tak jak Franciszek, głębokiej miłości i wierności wobec Kościoła oraz głębokiej miłości i solidarności ze światem, przede wszystkim ze światem maluczkich. Środkiem, którego nie można nie docenić, jest także nasz franciszkański habit. Przez niego, Franciszek staje się obecny także w sposób widzialny dla ludzi naszych czasów. Jeśli ludzie nas nigdy nie widzą w habitcie, jak mogą nas zidentyfikować jako synów św. Franciszka? Jestem przekonany, że w dniu, w którym franciszkanie przestaną nosić publicznie habit zakonny, nawet przebywając w krajach chrześcijańskich i katolickich, pozbawią świat wielkiego daru a samych siebie niezwykłej pomocy. Poprzez swój habit Franciszek, jak mówi Abel w Liście do Hebrajczyków: „choć umarł, przezeń jeszcze mówi” (por. Hbr 11, 4). Sam mam tego dowód w pomocy, jaką otrzymuję od habitu podczas mojej posługi w telewizji.

Zapowiedzi wydarzeń

400-lecie Sanktuarium Matki Bożej Łaskawej, Patronki Warszawy W tym roku przypada 400-lecie kościoła OO. Jezuitów na Starym Mieście, który został wybudowany dzięki staraniom ks. Piotra Skargi. Sanktuarium to coraz bardziej staje się miejscem odnowy duchowej dla osób poszukujących głębszej więzi z Bogiem. Pierwotnie kościół ten był pod wezwaniem Niepokalanego Poczęcia NMP. i św. Ignacego biskupa i męczennika. Potem, kiedy przybył do niego cudowny obraz Matki Bożej Łaskawej zmienił nazwę na kościół pod wezwaniem Matki Bożej Łaskawej. W kościele tym pracowali wybitni jezuici: o. Piotr Skarga, o. Maciej

Sarbiewski, o. Józef Baka, o. Franciszek Bohomolec, o. Adam Naruszewicz, o. Grzegorz Piramowicz i bardziej nam współcześni o. Tomasz Rostworowski, o. Józef Warszawski i inni. Dziś to Sanktuarium Maryjne jest miejscem, gdzie zarówno mieszkańcy Warszawy jak również coraz liczniejsi pielgrzymi, mogą się nie tylko pomodlić przed wystawionym Najświętszym Sakramentem, czy przed cudownym obrazem, ale również pojednać się z Bogiem korzystając z sakramentu pokuty.

Program obchodów 400-lecia Sanktuarium Matki Bożej Łaskawej oraz więcej informacji na www.laskawa.pl

Lublin: o cudzie za przyczyną bł. Stanisława na konferencji naukowej Nauka wobec zjawisk paranormalnych" to temat konferencji organizowanej przez Komitet Nauk Teologicznych Polskiej Akademii Nauk, Lubelskie Towarzystwo Naukowe oraz Instytut Teologii Fundamentalnej Wydziału Teologii KUL.

"Medyczny opis przypadku Urszuli M. (cud w procesie beatyfikacyjnym ks. Stanisława Papczyńskiego)". Konferencja odbędzie się 28 kwietnia (wtorek), w sali nr 603 Kolegium Jana Pawła II (nowy gmach Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II). Rozpoczęcie obrad o godz. 10.00. Szczegółowy program można znaleźć na stronie www.kul.lublin.pl.

Wśród podejmowanych zagadnień zaplanowane jest również wystąpienie dr. nauk medycznych Lecha Środka:

Za: www.marianie.pl.

Odeszli do wieczności

Sp. Ks. Józef Grzyb SDB Z głębokim smutkiem informujemy, że 18 kwietnia 2009 roku, w Wigilię Święta Miłosierdzia Bożego, odszedł do Pana Ksiądz Józef Grzyb - salezjanin, w 80. roku życia, 56. ślubów zakonnych i 48 roku kapłaństwa.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się w środę 22 kwietnia 2009 roku o godz. 11.00 w Sanktuarium Matki Bożej Wspomożenia Wiernych w Oświęcimiu, ul. Jagiełły 10. Polecamy św. Księdza Józefa Bożemu Miłosierdziu.

Za: www.salezjanie.pl

Sp. ks. Józef Mazurek CM (1933-2009) 20 kwietnia 2009 roku odszedł do wieczności śp. ks. Józef Mazurek CM. Pogrzeb ks. Józefa odbył się 24 kwietnia 2009 w parafii rodziny w Koniuszy, k. Proszowic. Zmarły pochowany został na cmentarzu parafialnym w Koniuszy.

Józef Mazurek CM urodził się 15 lutego 1933 r. w Łyszkowicach k. Proszowic. Do Zgromadzenia Księża Misjonarzy w Krakowie został przyjęty 27 września 1950 r. Po ukończeniu studiów 24 czerwca 1956 r. przyjął święcenia kapłańskie. Bezpośrednio po nich podjął specjalistyczne studia magisterskie na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Po ich ukończeniu w 1959r skierowany został do parafii NMP z Lourdes w Krakowie jako duszpasterz akademicki. W 1964 r. przeszedł do pracy w parafii Matki Boskiej Różańcowej w Pabianicach. Po czterech latach przeszedł do parafii św. Mikołaja w Skwierzynie. W latach 1970 - 1972 był duszpasterzem akademickim w parafii św. Krzyża w Warszawie. Następnie od 1972 do 1983 w grupie misyjnej głosił rekolekcje i misje ludowe w całej Polsce.

W 1983 r. powrócił do parafii NMP z Lourdes w Krakowie, podejmując różne obowiązki duszpasterskie. W 1991 r. został mianowany kapelanem Szpitala MSWiA w Krakowie i na tym stanowisku pozostawał do śmierci. Zmarł nagle 20 kwietnia 2009 w Krakowie.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się w w piątek 24 kwietnia 2009. Przewodniczył im J.E. abp Tadeusz Goćłowski CM.

Za: www.misjonarze.pl

Śp. o. Józef Jurczyga, SVD (1936-2009) 23 kwietnia 2009 roku, w szpitalu w Grudziądzu zmarł o. Józef Jurczyga, SVD, urodzony w 1936 r., wyświęcony na kapłana w 1959 r., były misjonarz w Papui Nowej Gwinei, a także m. innymi autor serii książek „Bóg i dziś uzdrawia”. Pogrzeb odbędzie się w poniedziałek (27 kwietnia) w Górnej Grupie o godzinie 11.00.

Wieczny odpoczynek racz mu dać Panie, a światłość wiekuista niechaj mu świeci na wieki wieków. Amen.

Za: www..werbisci.pl